

LES SEVES FRONTERES

KIM MANRESA

LUBERT TEIXIDO

En Carlos, l'Ana, l'Eva i en Toby travessant el carrer que separa Sant Adrià de Barcelona ahir

La línia invisible que separa Barcelona de Sant Adrià gairebé no ha tingut incidència real en el confinament

“Tot el que veus és ‘El Barri’”

MAYKA NAVARRO
FEDE CEDÓ
Sant Adrià / Barcelona / Mataró

La terrassa del bar d'en Gregorio mira cap a Sant Adrià de Besòs, malgrat que les taules i les cadires, reduïdes a la meitat per la pandèmia, van tornar dimecres a la vorera de sempre de Barcelona. La frontera administrativa que divideix aquests dos municipis és el carrer Badajoz. Malgrat que ahir era dia festiu, les potes de calamar i les braves, abundants, sense restriccions i al preu de sempre, es van servir a una clientela fidel que va creuar la línia amb més tranquil·litat de l'habitual, sabedora que ja no estava incomplint les normes.

La tradició d'omplir l'interior i exterior del bar amb veïns de Sant Adrià i de Badalona ve de lluny. En Gregorio, que va aixecar la persiana fa ni més ni menys que 53 anys, va patrocinar amb el nom del local, Lafuente, un equip de bàsquet de Sant Adrià. Primer van ser els fanàtics del bàsquet, i a poc a poc, famílies senceres que peregrinaven fins al bar que ara regenta el fill d'en Gregorio, Jordi, amb el net, Víctor, que amb 26 anys i amb la carrera de Dret a la butxaca, ha decidit que continuarà entre tapes i racions amb el negoci de la família.

Una altra família, la Moreno, els pares, la filla, el marit d'aquesta última i els tres fills del matrimoni, viu tota a Sant Adrià. Concretament, als primers blocs de la Gran Via de les Corts Catalanes que es veuen des de la taula que tots ocupen a la terrassa del restaurant on ahir es van reunir per primera vegada per dinar en

tres mesos. Són dos quarts de quatre, estan a punt de demanar el café i encara hi ha braves amb maionesa a la taula. “Rebentarem, hem demanat més amb les ganes que amb la gana”, reconeix la filla.

Aquests carrers són els escenaris on viuen, han crescut i es mouen. No han tingut mai consciència de travessar una frontera entre les dues ciutats. L'avi afegeix: “Tot això que veus a una banda i a l'altra de la Gran Via és el mateix: *El Barri*. Pots saltar de Barcelona a Sant Adrià sense adonar-te'n diverses vegades al

POTES DE CALAMAR
Les taules de la terrassa de Lafuente són a Barcelona i miren cap a Sant Adrià

LITORAL A MIG GAS
La confusió frena l'arribada de barcelonins a les platges del Maresme

dia”. Fins i tot aquests últims dies, quan no es podia fer. “Tens la farmàcia a un costat i el forn de pa a l'altre”, recorden.

Les plaques dels carrers marquen la diferència. Aquí el més senzill per saber en quina ciutat ets és buscar dalt de les parets de les cantonades dels carrers que fan cantonada. Si el cartell és vermell, és Sant Adrià, mentre que els de marbre blanc continuen sent els de Barcelona.

Una altra família, elles amb les cares cobertes i ell amb la masca-

reta en una mà i la corretja que subjecta en Toby a l'altra, creua un pas de vianants de Sant Adrià a la recerca del cotxe que van estacionar a Barcelona. Són del Bon Pastor, i és la primera vegada en tot aquest temps que travessen la frontera sanitària per visitar els pares de l'home.

L'Amparo i en Manolo viuen cadascun en un pis de Sant Adrià. La dona, al número 10 de la Gran Via, i l'home, en un edifici just al costat. Durant tot aquest temps han complert amb disciplina les normes de confinament, i no els han visitat. “Com a tothom, ens ha costat complir la norma, perquè, si la meua mare hagués viscut un parell de blocs més en direcció Llobregat, la podria haver visitat. En canvi, sent on és, fins avui no l'he pogut anar a veure”, explica en Carlos. L'home reconeix que més d'una vegada va pensar a creuar corrent la frontera fins a arribar a la porteria de la seva mare. Però l'Ana i l'Eva, la seva dona i la seva filla, el renyen per haver-ho pensat i el feliciten per no haver-ho fet.

Ahir a les platges del Maresme no es va notar especialment un increment en l'afluència de visitants procedents de Barcelona. El temps tampoc acompanyava, ni la confusió que genera el fet que mitja comarca està dividida. Mentre que de Canet de Mar fins a Santa Susanna ja han entrat a la fase 2, des d'Arenys fins a Barcelona encara estan a la fase 1, i es prohibeix ficar-se a l'aigua per banyar-se. Els responsables dels diferents municipis asseguren que sí que s'ha notat més presència de veïns a les segones residències, però sense atrevir-se encara a deixar-se veure per les platges. ●

LA REMUNTADA

“Ja no hi ha excusa, urgeix rehabilitar habitatges”

ÓSCAR MUÑOZ Barcelona

La pandèmia ha evidenciat amb nous arguments que les nostres cases, molt més tenses que de costum, no són com voldríem que fossin. Assumpció Puig, degana del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, insta a impulsar la rehabilitació d'habitatges per posar-los al dia i millorar la qualitat de vida. És una de les respostes que, a parer seu, s'ha de donar a aquesta crisi.

El confinament fa que vegem les cases d'una altra manera.

En veiem la importància. No estàvem acostumats a passar tant temps a casa, tantes persones alhora, teletreballant, seguint classes virtuals, aprofitant habitacions, passadissos... I veiem que interiorment tenen déficits, però també falla la relació amb l'exterior.

Els balcons, les terrasses...

Sí, i els terrats, tan comuns a les nostres ciutats, que solen estar en desús i plens d'instal·lacions. Aquesta mirada a l'exterior és fonamental. Els habitatges s'havien tancat cap endins per protegir-se de la contaminació i el soroll.

Just el que no ha passat durant el confinament.

Sí. I veiem amb més claredat que necessitem ciutats agradables, saludables.

La rehabilitació, tan reivindicada pels arquitectes i que continua sent una assignatura pendent, és la solució?

Ara és el que toca. No hi ha excusa; és urgent rehabilitar el parc d'habitatges, que és molt antic. Portarà benestar als habitants i a les ciutats. És una oportunitat per fer un salt

ANA JIMÉNEZ

ASSUMPCIÓ PUIG

Degana del Col·legi d'Arquitectes

necessari cap a l'eficiència energètica o l'accessibilitat. I reactivarà l'economia. Per cada milió d'euros invertits en obra nova es generen dotze llocs de treball. Rehabilitant, divuit.

Quin paper hi han de tenir les administracions?

Liderar polítiques públiques d'impuls a la rehabilitació, i també a l'edificació d'habitatge social i assequible, ara encara més necessària que abans. Al costat de la iniciativa privada, amb creativitat i visió estratègica. La societat ho demana. ●

i que crec que ningú o gairebé ningú la va seguir estrictament”, va assumir la Raquel, acompanyada per la Sheila i un nadó. “No crec que passés res per travessar un carrer. El que sí que no vaig fer va ser anar a plaça Catalunya o a altres punts de Barcelona”, va afegir la Sheila. “Per als que vivim a la vora d'aquí, en zones frontereres, tot ha estat una mica més complicat”, va comentar.

Un altre punt en què ahir es va respirar amb més tranquil·litat és al carril bici i per a vianants que uneix les localitats de Barcelona i Esplugues de Llobregat. Allà és simple traspasar els límits municipals sense adonar-se'n durant la pràctica esportiva. Alguns es van emportar una multa jornades en-

TAMBÉ AMB BICICLETA

A les dues, el carril bici entre Barcelona i Esplugues marcava 1.240 viatges

rere. “A mi un dia em van advertir”, va recordar l'Esther, damunt de la seva bicicleta Brompton. “El que em va passar és que no sabia on era la frontera; no es veu”, va assenyalar. “Entenc perfectament que s'han de posar unes normes, però estava actuant amb cap”, va al·legar. Això sí, ahir ja va poder circular amb un company de rutes procedent de Sant Just Desvern amb total llibertat. Passades les dues de la tarda el comptador d'aquest carril bici ja marcava 1.240 viatges. ●